

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 13/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť E. D., Ž., zastúpenej advokátom JUDr. M. D., Advokátska kancelária, Ž., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 266/2011 z 22. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2011 doručená sťažnosť E. D., Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 266/2011 z 22. novembra 2011.

2. Zo sťažnosti vyplýva:

„Návrhom zo dňa 16. 8. 2006 Sťažovateľka v postavení navrhovateľa podala návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, konkrétne ku geometrickým plánom označeným časťami pozemkov nachádzajúcich sa v k. ú. V. a zapísaných na LV č. 1559 parc. č. 7/1 KN- orná pôda o výmere 501 m², parc. č. 7/2 KN - zastavané plochy a nádvoria o výmere 113 m² a parc. č. 6 KN - zastavané plochy a nádvoria o výmere 662 m² zapísaného na LV č. 1236. Konanie bolo vedené pred Okresným súdom v Žiline pod sp. zn. 25 C121/2006.

Rozsudkom 25 C 121/2006 zo dňa 28. 4. 2011 Okresný súd v Žiline návrh Sťažovateľky na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zamietol.

Dňa 17. 6. 2011 Sťažovateľka podala voči rozsudku Okresného súdu v Žiline odvolanie, ktorým žiada rozsudok zmeniť a vyhovieť návrhu v plnom rozsahu alebo rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie...

Dňa 22. 11. 2011 Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 9 Co 266/2011 rozsudok Okresného súdu v Žiline sp. zn. 25 C 121/2006 zo dňa 28. 4. 2011 potvrdil...“

3. Sťažovateľka ďalej uviedla:

„V konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorých vlastníctvo je predmetom sporu sa všeobecné súdy prekvapivo sústredili len na riešenie otázky vlastníctva v období od r. 1944 do roku 1961. Je nepochybné, že súd prvého stupňa sa naozaj podrobne zaoberal vlastníckymi vzťahmi z tohto obdobia. Vykonal relatívne rozsiahle dokazovanie či už znaleckým posudkom, výsluchom svedkov, ohliadkou na mieste, listinnými dôkazmi. Na základe takto vykonaného dokazovania a po jeho vyhodnotení dospel prvostupňový súd k právnomu záveru, ktorý podrobne zdôvodňuje vo svojom rozhodnutí zo dňa 25 C 121/2006 zo dňa 28. 4. 2011.

Je však prekvapujúce, že všeobecné súdy nezobrali v úvahu skutočnosť, že i po roku 1961 uplynulo ďalších 50 rokov, počas ktorých došlo k takým právnym skutočnostiam, ktoré sa nepochybné mohli premietnuť (a podľa názoru Sťažovateľky sa aj premietli) do vlastníckych vzťahov k predmetným nehnuteľnostiam.

Sťažovateľka v návrhu na začatie konania zo dňa 16. 8. 2006 uviedla dôkaz - verejnú listinu - rozhodnutie Štátneho notárstva v Ž. č. D 1239/86-24 zo dňa 27. 11. 1986, ktoré

potvrdilo Sťažovateľke vlastnícke právo k sporným pozemkom. S týmto mimoriadne dôležitým rozhodnutím ako dôkazom sa prvostupňový súd nezaoberal vôbec. V odôvodnení sa prvostupňový súd vyhol akémukoľvek právnenému zdôvodneniu, ktoré by riešilo otázku konfrontácie a dopadu tohto rozhodnutia na deklarované vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, ktoré údajne, podľa názoru súdu, získala právna predchodkyňa odporcov v roku 1961 vydržaním. I napriek odvolaniu Sťažovateľky, kde na takýto nedostatok rozhodnutia súdu prvého stupňa poukazovala, druhostupňový súd nepovažoval taktiež za potrebné zaoberať sa touto skutočnosťou, s týmto dôkazom.

Tak prvostupňový ako i druhostupňový súd sa, podľa nášho názoru, mal zaoberať i otázkou či nedošlo k zmene vlastníckych vzťahov po roku 1986, teda aký vplyv malo a má rozhodnutie Štátneho notárstva v Ž. č. D 1239/86-24 zo dňa 27. 11. 1986 (ako i iných právne významných skutočností ako napr. plynutie času a pod.) na dovtedajšie vlastnícke vzťahy. Je totiž zrejmé, že takéto dedičské rozhodnutie bolo a je schopné byť titulom oprávnenej držby s následkom vydržania vlastníckeho práva (najmä v prípadoch, ak dovtedy poručiteľ figuroval vo všetkých verejných knihách ako vlastník). Vzhľadom na 10 ročnú dĺžku vydržacej doby (a špeciálnu možnosť započítania i doby od 1986 do 1992) a jej uplynutie k 27. 11. 1996, bola tak reálne otvorená i prípadná otázka vydržania vlastníckeho práva Sťažovateľkou. Následná otázka vydania osvedčenia o vydržaní zo dňa 16. 10. 1997 podľa zákona č. zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam by tak nemala právny význam, nakoľko Sťažovateľka podala návrh na určenie vlastníckeho práva proti odporcom v lehote pred uplynutím desaťročnej lehoty stanovenej v § 2 ods. 2 zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam.

V tejto súvislosti je potrebné skonštatovať, že:

- všeobecné súdy opomenuli vykonať dôkazy, o ktoré opiera svoj nárok Sťažovateľka, a nezaoberali sa tak vôbec právnymi skutočnosťami vzniknutými po roku 1961
- všeobecné súdy vydali rozhodnutie, ktoré je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov (akceptovateľných v časovej línii snád' iba do r. 1961), ako i pre absenciu odôvodnenia právnych skutočností vyplývajúcich z dôkazov predložených Sťažovateľkou.“

4. Sťažovateľka uviedla: „*Tvrdenie Krajského súdu v Žiline o bezvýznamnosti časovej postupnosti vydania rozhodnutia štátneho notárstva vzbudzuje dojem bezvýznamnosti rozhodnutia samotného, teda nerešpektovanie existencie a právnych následkov konkrétneho rozhodnutia súdu. Ide o tak závažný záver Krajského súdu v Žiline, ktorý je priamo v rozpore so základnými atribútmi právneho štátu stelesnenými v Ústave SR.*

Právne skutočnosti po roku 1961 nepochybne mohli ovplyvniť vlastnícke vzťahy vzniknuté do roku 1961. Podľa nášho názoru, Krajský súd v Žiline bol povinný kľúčové dôkazy navrhované Sťažovateľkou zhodnotiť (najmä pokiaľ ide o rozhodnutie Štátneho notárstva č. D 1239/86-24 zo dňa 27. 11. 1986 vo vzťahu k dovtedajším vlastníckym vzťahom, nakoľko Sťažovateľka sa riadila týmto rozhodnutím, ktoré vydal štátny orgán - štátne notárstvo, súd; je teda namieste riadne zdôvodniť, prečo takýto právny titul neobstojí, resp. nemá byť rešpektovaný), ďalej zdôvodniť, napr. prečo niektoré z dôkazov pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne aj prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol vôbec zaoberať. Takéto nedostatky odôvodnenia spolu s tzv. opomenutými dôkazmi (o ktorých súd v konaní nerozhodol vôbec, pozn.) zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia, v čom vidíme porušenie základného práva Sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.“

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Žiline rozsudkom 9 Co 266/2011 zo dňa 22. 11. 2011 porušil právo E. D., trvalé bytom Ž. na súdnu ochranu garantovanú čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 266/2011 zo dňa 22. 11. 2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť E. D. trvalé bytom Ž. trovy právneho zastúpenia v sume 261,82 €, (slovom dvestošesťdesiat jeden euro a osemdesiat dva centov), t. j. za 2 úkony právnej služby a 2 x režijný paušál na účet právneho zástupcu Sťažovateľky.“

II.

1. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

3. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

4. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

5. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

III.

1. Podstata námietok sťažovateľky spočíva v tvrdení, že uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co 266/2011 z 22. novembra 2011 v konaní o návrhu sťažovateľky na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti malo byť zasiahnuté do jej základného práva na súdnu ochranu. Uznesenie krajského súdu je podľa jej názoru nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a sťažovateľka vidí porušenie svojho základného práva aj tým, že krajský súd „sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol vôbec zaoberať“. Napadnutým uznesením krajský súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 25 C/121/2006 z 28. apríla 2011, ktorým bol návrh sťažovateľky zamietnutý.

2. Ústavný súd preskúmal uznesenie krajského súdu sp. zn. 9 Co 266/2011 z 22. novembra 2011 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 25 C/121/2006 z 28. apríla 2011.

3. Okresný súd uviedol: „... V tomto období na území Slovenska do 31. 12. 1950 platilo obyčajové právo, v zmysle ktorého vlastníctvo k nehnuteľnosti bolo možné nadobudnúť len vpisom do pozemkovej knihy. Z tejto zásady existovali výnimky, keď možno nadobudnúť vlastníctvo aj bez pozemnoknižného vpisu. Jednou takou výnimkou bolo ak nehnuteľnosť niekto 32 rokov ako svoju pokojne mal v držbe, a to aj napriek tomu, že v pozemkovej knihe, ktorá mala v tom čase nielen registračný, ale aj hmotnoprávny charakter, bol ako vlastník uvedený niekto iný. F. P. na základe zápisnice o zámene z 15. 10. 1943 a kúpnej zmluvy z 20. 3. 1944 takto získané vlastníctvo nemal zapísané v pozemkovej knihe. Avšak tieto od vtedy užíval v presvedčení o nadobudnutí vlastníctva k ním a svedčilo to o jeho oprávnenej držbe, ako jednej z podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva. Pri skutočnej držbe sa vždy predpokladalo, že je po práve a opak sa musel dokazovať. Z výsluchu svedkov bolo jednoznačne preukázané, že pozemky užíval F. P., keď na jednej časti mal postavený rodinný dom s hospodárskymi budovami a druhú časť užíval ako záhradu. Teda F. P. bol od podpísania kúpnej zmluvy s J. Č. dňa 20. 3. 1944 v dobrej viere, že nehnuteľnosť nadobudol do svojho vlastníctva a začala mu plynúť 32-ročná

vydržacia doba, ktorej koniec by pripadol na deň 20. 3. 1976. Od 1. 1. 1951 však nadobudol účinnosť Občiansky zákonník č. 141/1950 Zb. a v zmysle intertemporálneho ust. § 562 sa od 1. 1. 1951 ustanoveniami tohto zákona spravovali aj právne vzťahy vzniknuté za platnosti obyčajového práva. Ak vydržacia doba začala plynúť pred 1. 1. 1951 sa v zmysle ust. § 566 zák. č. 141/1950 Zb. skončila najneskoršie uplynutím 10-ročnej lehoty počítanej od 1. 1. 1951, ak neuplynula skôr. F. P. zomrel bezdetný dňa 6. 1. 1957, teda pred uplynutím vydržacej doby. Podľa obyčajového práva i podľa ust. § 116 ods. 2 zák. č. 141/1950 Zb. platila zásada, že kto nadobudol oprávnenú držbu od oprávneného držiteľa, mohol si započítať vydržaciú dobu predchodcu. F. P. užíval pozemky spolu so svojou manželkou V. P. rod. S., ktorá pokračovala v ich dobromyseľnej držbe. Preto v danom prípade V. P., rod. S., ako dobromyseľná držiteľka, jediná dedička po F. P. nadobudla vlastníctvo k nehnuteľnostiam vydržaním uplynutím lehoty dňa 1. 1. 1961. V. P., rod. S. opätovne uzavrela sobáš dňa 3. 3. 1962 s F. Ch. (sobášny list č. l. 32). Táto bola v dobrej viere, že nehnuteľnosti užíva ako svoje vlastné aj z toho dôvodu, že F. P. už za svojho života prejavil vôľu, závetom zo dňa 22. 1. 1953, aby jeho manželka po jeho smrti sa stala vlastníčkou domu, hospodárskej budovy, dvora a pozemku, ako ich má doteraz v držbe a úžitku a darovacou zmluvou zo dňa 7. 5. 1954 evidovanú pod Čd 124/955 previedol na manželku všetok hnutel'ný a nehnuteľný majetok, s dodatkom aj prípadne v iných zápisniciach, avšak pri popísaní nehnuteľností, nebola konkrétne uvedená sporná parcela.

Zo znaleckého posudku č. 49/2008 znalca Ing. M. K. z odboru geodézia a kartografia vyplýva, že v komasačnom hárku č. 66 je vedená parc. č. 16 - orná pôda o výmere 909 m² na vlastníka J. Č. (ž. A. C.), v komasačnom hárku č. 451 parc. č. 17 orná pôda o výmere 480 m² na vlastníka J. C. slob. Zápis bol vykonaný na základe miestneho šetrenia a merania zo dňa 1. 6. 1942, ktoré je vyznačené pod položkou č. 56 ohlasovacieho listu. Podľa zákresu došlo k zlúčeniu pôvodne zameraných parc. č. 13, 16, 17 a k novému rozdeleniu tak, že parc. č. 16 o výmere 909 m² bola pridelená pre J. Č. (ž. A. C.) a parc. č. 17 o výmere 480 m² pre J. Č. slob., pričom pôvodná parc. č. 13 bola zrušená. Tento stav nebol premietnutý do komasačnej mapy. Následne boli vykonané zmeny na základe zápisnice o čarovaní pozemkov z 15. 10. 1943, keď F. P. prevzal pozemky J. Č. a kúpnu zmluvou 20. 3. 1944 odkúpil parcelu J. Č.

Geometrickým plánom č. 562/62-212-920, úradne overený na Stredisku geodézie pred okres Ž. dňa 20. 5. 1963 došlo k upresneniu hranice medzi parc. č. 26 a 12. V novom stave vo výkaze výmer parc. č. 16, 17 boli zlúčené ako parc. č. 17 o výmere 1442 m² pridelená pre F. P., ktorú následne dedila jeho manželka V., rod. S. Okrem parc. č. 17 boli riešené aj parc. č. 7, 8, 10 a 12, pričom majetkovoprávne mali byť vysporiadané iba parc. č. 7, 8 a parc. č. 10, 12 a 17 sú pre pozemnoknižné usporiadanie nežiadúce. Pri parc. č. 17 v novom stave sú rešpektované zmeny, ktoré boli vykonané zámenou a kúpou ako je to vyššie uvedené.

Komasačné parc. č. 16 a 17 v súčasnosti zodpovedajú ako celok katastrálnym parceliám zapísaných na :

LV č. 1236 parc. č. 6 zast. plocha o výmere 662 m² - zodpovedajúce kom. parc. č. 17 o výmere 193 m²,

- LV č. 1559 parc. č. 7/1 orná pôda o výmere 501 m² - zodpovedajúca kom. parc. č. 17 o výmere 193 m² , parc. č. 7/2 zast. plocha o výmere 113 m² a parc. č. 7/3 zast. plocha o výmere 142 m² - zodpovedajúce kom. parc. č. 17 o výmere 94 m². Teda i v tomto znaleckom posudku je konštatovaný skutkový stav, tak ako je popísaný vyššie v zmysle zmluvy o zámene pozemkov a kúpno-predajnej zmluvy.

Vychádzajúc z popísaného skutkového stavu si V. Ch., rod. S. oprávnene dala osvedčiť svoje vlastníctvo k nehnuteľnostiam notárskou zápisnicou spísanou na Notárskom úrade Ž., notárom D. T. pod č. N 123/97, Nz 195/97 dňa 24. 9. 1997.

Následne na to V. Ch. kúpnu zmluvou zo dňa 14. 11. 1997, ktorá bola Správou katastra Ž. zavkladovaná pod č. V 6127/97 previedla vlastnícke právo k novovytvorenej KNC parc. č. 7 - orná pôda o výmere 756 m² na odporcov v rade 1/ a 21. Odporkyňa v rade 3/ nadobudla vlastnícke právo k KNC parc. č. 6 - zastavané plochy o výmere 662 m² Osvedčením o dedičstve sp. zn. D 632/99 po poručiťke V. Ch.

Na základe takto konštatovaného skutkového stav súd dospel záveru, že právna predchodkyňa odporcov nadobudla vlastnícke právo k danej nehnuteľnosti vydržaním dňa 1. 1. 1961, preto je návrh navrhovateľky na určenie vlastníckeho práva nedôvodný a tento zamietol.“

4. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 O. s. p.) rozhodnutie prvostupňového súdu podľa ust. § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie dôkazov a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia tak, ako sú podrobne uvedené na č. l. 7 až 9 dôvodov rozsudku, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§219 ods. 2 O. s. p.), keďže ani zo strany odvolateľky neboli v odvolacom konaní uvedené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvého stupňa.

Nemožno sa stotožniť s tvrdením navrhovateľky v odvolacom konaní v tom smere, že prvostupňový súd sa nevyporiadal s dedičským rozhodnutím Okresného súdu v Žiline sp. zn. D 1239/86-24, zo dňa 27. 11. 1986, lebo sporné nehnuteľnosti už v tom čase nemohli byť vo vlastníctve poručiteľa práve z dôvodu, že právna predchodkyňa odporcov tieto vydržala už v roku 1961 tak, ako to podrobne zdôvodnil prvostupňový súd na č. l. 8 až 9 dôvodov s príslušným právnym zdôvodnením po predchádzajúcom vyhodnotení dôkazov, s čím sa stotožnil i odvolací súd. Po takomto vyhodnotení a právnom posúdení veci je právne bezvýznamnou podľa názoru odvolacieho súdu i časová postupnosť vydania osvedčenia, na ktorú poukazovala navrhovateľka. V tomto konaní sa navrhovateľka domáhala určenia vlastníckeho práva a pokiaľ teda prvostupňový súd prejudiciálne ustálil, že v minulosti došlo k vydržaniu sporných nehnuteľností právnym predchodcom odporcov, následne správne jej návrh zamietol.“

5. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody

(podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

6. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (podobne IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

7. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane odvolacieho konania či konania o dovolaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania (I. ÚS 226/2010).

8. K tvrdeniu sťažovateľky, že napadnuté uznesenie krajského súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, ústavný súd po preskúmaní uznesenia krajského súdu sp. zn. 9 Co 266/2011 z 22. novembra 2011 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 25 C/121/2006 z 28. apríla 2011 uvádza, že prijaté právne závery všeobecných súdov v predmetnej veci nemožno so zreteľom na skutkový stav považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Krajský súd vychádzal z ústavne akceptovateľného výkladu príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich nadobúdanie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a tieto aplikoval na skutkový stav zistený dokazovaním okresného súdu v predmetnom konaní. Závery vyjadrené v napadnutom uznesení krajského súdu nemožno považovať

za svojvoľný výklad, ktorý by mohol mať za následok porušenie základných práv sťažovateľky ako účastníčky predmetného súdneho konania.

Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľky, že sa krajský súd nevysporiadal s dôkazom – rozhodnutím Štátneho notárstva v Ž. č. D 1239/86-24 z 27. novembra 1986, ústavný súd uvádza, že tak z uznesenia okresného súdu, ako aj z uznesenia krajského súdu je zrejmé, že označený dôkaz bol vykonaný, a z rozhodnutí všeobecných súdov jednoznačne vyplýva, že sa týmto dôkazom zaoberali, a je tiež zrejmé, akými úvahami tieto sudy postupovali pri rozhodnutí o zamietnutí návrhu sťažovateľky na určenie vlastníckeho práva.

9. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a napadnutým uznesením krajského súdu. Ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

10. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnostiach už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2012